

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/417/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112238532
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112238532.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1/ V. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom N.. B.. Q. A. XX/XXX, XXX XX D., 2/ W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX D., v konaní o zaplatenie sumy 7.522,55 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/128/2013-139 zo dňa 22. januára 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Žilina č. k. 14C/128/2013-139 zo dňa 22. januára 2015 vo výroku, ktorým súd návrh vo zvyšku zamietol, a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Odporcom v rade 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Žilina č. k. 14C/128/2013-139 zo dňa 22. januára 2014 nedotknutý.

Odvolací súd nariaďuje prvostupňovému súdu opravu napadnutého rozhodnutia na jeho strane 9, a to tak, že správne má deň vyhlásenia rozsudku zniet: 22. januára 2015.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcom v rade 1/ a 2/ podľa § 497, § 502 ods. 1, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 3.418,23 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednému z odporcov v rozsahu plnenia zaniká povinnosť plniť druhého z odporcov. Vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca navrhovateľa postupoval tak, že pri omeškaní s úhradou neuhradenú splátku v určitej výške (pravdepodobne vo výške úrokov, poplatku za vedenie účtu a iných nárokov) splátky s poukazom na čl. 7 bodu 7.3.2. a čl. 7 bodu 7.4.4. Všeobecných podmienok pripočítal k istine a túto ďalej úročil. Pritom takýto postup je v rozpore s dispozitívnym ust. § 502 Obchodného zákonníka, ako aj celou úpravou zmluvy o úvere, kde je povinnosťou dlžníka platiť úroky z požičanej čiastky. Ak dlžník nezaplatí splatné úroky v zmysle ust. § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka stávajú sa príslušenstvom pohľadávky a samostatným vymáhateľným nárokom, avšak nestávajú sa požičanými prostriedkami. Rovnako istinou sa nestávajú ani poplatky za vedenie účtu, sankcie, úroky z omeškania, ibaže by osobitnou dohodou a úkonom došlo k dohode o požičaní prostriedkov na ich úhradu. Právny predchodca navrhovateľa nepostupoval transparentne a bez legitímneho dôvodu uplatňoval úroky nielen z požičanej sumy podľa § 502 ods. 1 veta prvá

Obchodného zákonníka, ale z tzv. kumulovanej istiny, teda splatnej istiny zvýšenej o splatné úroky, poplatky, sankcie, teda uplatňoval tzv. anatocizmus (úročenie úrokov). Okresný súd zistil, že v zmluve vzhľadom na používanie bázy úrokov 360 dní s účtovným obdobím zhodným so skutočným počtom kalendárnych dní došlo k nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa a úver je potrebné považovať za bezúročný, pretože použitím bázy 365/360 sa aj skutočná výška úrokovej sadzby a tým aj RPMN zvýšila o násobok koeficientom 1,01389.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, resp. jeho zmeny v zamietajúcej časti. V podrobnostiach poukázal na spôsob výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov uvedenú v dotknutej spotrebiteľskej zmluve, ktorý bol jednoznačne v súlade s právnou úpravou účinnou v čase uzavretia zmluvy.

Odporcovia sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok v zamietajúcom výroku a v závislom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o čiastočné zamietnutie návrhu. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v občianskom súdnom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej prislúcha nárok, tento riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii. Skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p.). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a účastník môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvostupňového súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

V posudzovanej veci okresný súd založil svoje rozhodnutie predovšetkým na skutočnosti, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami upravovala úročenie úrokov zo zmluvy, čo nie je prípustné. Uvedené potom znamenalo, že ročná percentuálna miera nákladov nebola vypočítaná správne. Výklad zvolený okresným súdom plne korešponduje so zmyslom úpravy zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá vyžadovala uviesť v zmluve výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. Údaj o nej má vychádzať z ustanovení zmluvy, ktoré majú spĺňať elementárne zákonné kritériá. Nie je možné pripustiť svojvoľu dodávateľa v tom smere, že za účelom splnenia povinnosti definovať výšku RPMN, túto založí na ustanoveniach zmluvy zjavne odporujúcich zákonu. Odvolateľ poukázal v odvolaní na spôsob výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, avšak nijako nevzniesol námietky voči úvahám okresného súdu týkajúcim sa nesprávne uplatňovaných „úrokov

z úrokov“, a z toho vyplývajúceho nesprávneho údajá o RPMN, z ktorého dôvodu v tomto smere nebolo možné rozhodnutie preskúmať.

Zároveň sa žiada zdôrazniť, že dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku spočívalo na navrhovateľovi, ktorý pre úspech v spore mal prezentovať konzistentné skutkové tvrdenia ohľadom výšky a štruktúry pohľadávky. Pokiaľ tieto založil na nesprávnom postupe - úročení úrokov z úveru, potom v súdnej veci chýbali z pohľadu odvolacieho súdu potrebné údaje pre náležitý výpočet výšky pohľadávky, ktorá prislúchala navrhovateľovi podľa zákona.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Vo zvyšnej časti (nenapadnutej odvolaním) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

Zároveň odvolací súd po zistení zrejmej nesprávnosti v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia, týkajúcej sa dátumu vyhlásenia rozsudku, (ktorým je deň 22. január 2015, a nie 22. január 2014), nariadil prvostupňovému súdu jeho opravu podľa § 222 ods. 3 O.s.p. spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.